

La processó de Sta. Cristina

Amorra, amorra sa relliquia

Si be totes les festes majors de les rialleres viles de la costa tenen un caracter peculiar i propi, la que té lloc el dia de Sta. Cristina en la de Lloret, enclou i encarna, agermana i confón els més tendres sentiments de les ànimes; perquè sintetisa els purs afectes que cobejaven en el cor dels avants-passats i perpetua les glories més esplendents de la vila amb un dels actes més solemniais i grans allà mateix on se portaren a terme les proeses dels nostres avis que lluitaren amb coratge per la prosperitat i grandesa de la vila dels seus amors.

El contemplar cada any amb natural alegria aquella processó matinal que surt de la Parroquia per a dirigir-se cap a la platja on arrestillerades esperen nou barques pintades de nou i engarlandades típicament a semblança de góndoles venecianes per portar al més hermós i poètic dels Santuaris, que vora'l mar s'assenta, les rellíquies sagrades de la nostra patrona, l'ànima lloretenca se commou de goig.

Quan una a una van varant les barques anomenades Sta. Cristina, Obreres, Ajuntament, Sant Telm, Sant Pere, Sant Roc, Sant Antoni, Sant Isidre i Sant Jordi, mentres les campanes grans i xiques repiquen i trillejen, una satisfacció gran omplena nostres cors. I en aquells moments que la petita esquadra a la veu del qui la comanda des de la barca Sta. Cristina que ostenta en la proa el gallaret de barco almirall, *arrenca* mar endins, onejant les barques les senyeres i ganfals de les colfaries qu'escollten honoríficament les banderes de la Patria, qu'allà en temps passats els vaixells nostres passejaven amb orgull pels mars i eren issades en lo més alt dels pais en els ports que fondejaven, un entusiasme im possible de descriure ens envolcalla a tots.

Els vells ploren d'alegria davant d'aquell espectacle grandios perquèls hi recorda els temps felissos de la seva infantesa, aquells temps que en nostra platja s'hi construïen esllanguits bergantins i magestoses fragates, esbells pailebots i formoses goletes, que tant contribueix en el desenvollop progressiu i expandiment mercantil de nostra mare Catalunya.

En aquells moments solemnes en que *arrenca* la mes típica de les processons, per associació d'idees venen a la premsa aqueils temps gloriosos perquè aixís, com ens recorden els vells, era un jorn de festa per la vila i festa gran, aquell en que era llensat al agua un vaixell sortit de les dressanes dels Farrarets, Vayapase o Payais, el dia de la mes gran de les festes, cada any davant la casa de la vila varen nou barques lloretenques; i aixís com antany els crits d'alegria, les exclacions gojoses i els picaments de mans ofegaben la remor de calabrots i cadenes i el nyic nyic de les amarres al agronxarse en nostres aigues un nou vaixell, avui el trilleig de les campanes, les alegres notes de la música i els crits i aplaudiments dels espectadors ofeguen també la remor suau dels remes el murmur del mar i el remoreig de les onades i es que llavors an els cors allotjaven uns mateixos sentiments.

Tal volta per aquesta conexió, transmesa de generació en generació, per aquesta atracció íntima entre els que foren i els que son, podria explicar-se que tingui sempre nous encants aquesta manifestació patriòtica i de fé de tot un poble, perquè al lligar ella una época i un temps en que'l mar fou per la vila la font de llur riquesa, i que no ha de tornar, enclou preuats recorts; i l'existència i celebració de la nostra *processó per mar* aixís com l'entusiasme que desperta, deuen

considerarse com a testimoni vivent del nostre patriotisme i la processó en si el monument mes perdurable i gran aixecat per un poble de fé i agrait a la memoria d'uns temps gloriosos precisament al mateix lloc on hi realitzaren les epopeies que tant glorificaren al meu poble estimat.

Si tota la Historia patria ens demostra que la fe i la creu ens feren grans, els lloretencs amb un acte que demostra les seves arrelades conviccions cristianes volgueren perpetuar les seves glories i per aixó no commemoren amb una regata les gestes dels passats sino amb una manifestació de fé per mar.

Si la fé els hi feu aixecar un temple formosíssim vora aquella platja on hi floreix el lliri, que's la essencia de la bellesa, i aquell temple está plé d'ofrenes i presentalles dels devots náutics i mariners que en nits fosques i tenebroses la braó de les onades amenassaba engolir ses lleugeres naus, just era i més que just llógic que la processó per mar tingués lloc al blanc Santuari de Sta. Cristina, que es la patrona a qui invocaben en els moments de perill.

Per aixó les nou barques allà es dirigeixen en romiatje, mes avans d'arribar en la més bella de les platjes del mar s'ovira un temple que n'es de la Veage del Palau; i aixís com els soldats davant dels reis rendeixen armes, en front d'aquella rica capella de la Verge de Gracia, els nostres mariners presenten els seus remes i amb la testa descoberta el clero entona el cant de la Salve Regina, servint-li d'acompanyant la música suau de les ones i d'incens a la Verge els ruxims del mar.

Arribada a la platja de Sta. Cristina la processó els mariners descalços i camà nusos prenen les senyeres de ses barques i a semblança dels conqueridors van en processó al poètic santuari a ferne ofrena a la Patrona. I allà confosos poble i autoritats, obrers i obreres i una gentada dels pobles veïns, hi te lloc una solemne missa cantada en l'altar de marbre i adorada pels